

for Sikkerheds Skyld har bemærket, at dersom Ministeriet tilfaldt skulde gaae ind paa at modtage Samtykket af den danske Rigsdag i den Ordspøining, vi her atter tilbyde, og dersom Ministeriet skulde derved kalde sig bemyndiget til en Statsact, hvorved al Arveret efter Kongelovens Art. 27—40 blev ophævet, da var det tværtimod vor udtryffelige Paastrand, som vi, langtfra at ville lægge nogen Snare, have klarligt udtalt, idet vi til det andet Hovedforslag stillede det Ændringsforslag, at alt, hvad der angik Arvelovens Ophævelse, skulde udgaae, og at altsaa Ministeriet, hvis det alligevel gjorde noget saadant, vilde gjøre det aldeles paa eget Ansvar (Hør!) for det danske Folk, for Danmarks Historie og mulig for Rigsvetten, som da ventelig tilfaldt dog maatte komme til at afgjøre det stridige Spørgsmaal, hvem der havde lært og forstaaet Tractaten ret, Ministeriet eller vi. Det er forresten klart, — eller staaer idetmindste klart for mig —, at Rigsdagen, idetmindste indtil videre, selv naar den er meest uenig med Ministeriet, har opgivet at gaae angrebsviis tilværks, og har indskrænket sig til, kun at nægte Samtykke til, hvad den anfaae for skadeligt og for dærvælligt og at vi altsaa — det kan ikke nægtes — have vundet, naar vi kun give vort Samtykke til, hvad vi aabent og ærligt erklære at være alt, hvad vi kunne finde i Londonertractaten (Hør!).

Hvad nu min gode Formodning om Fremtiden angaaer, da trøer jeg virkelig i endnu langt videre Udstrækning end den ærede Premierminister, og som jeg troer, ogsaa paa gyldigere Grunde, at de holsteen-gottorpiske Fordringer og Forbehold ville ikke findes nær saa farlige for Danmarks Rige, for Danmarks Krone og for det danske Folk, som det kan synes, og som Mange tænke (Hør!). Grundene, hvorpaa jeg bygger denne gode Formodning ere dog, som

sagt, ingenlunde de, der ere anførte fra Ministeriets Side; thi det er, saavidt jeg har kunnet forstaae, kun disse 2, at Londonertractaten med sin Heelskatskranke skulde paa den ene Side sikkre os, og dernæst Ruslands grændseløse Hvimodighed og Udelmodighed imod Danmark, naar vi kun ikke vilde forspilde Frugterne deraf ved at stille danske Fordringer og danske Forbehold ligeoverfor og derved røbe en, som man kalder det, ugrundet Mistanke og frænkende Mistillid. Nei, til at være saa troskyldig er jeg idetmindste baade for gammel og for belæst i den store Erfaringsbog, for belæst i Verdenshistorien, den store Verdens og det lille Danmarks Historie; thi denne Erfaringsbog har for det Første lært mig, at et Stykke Papir, skjøndt det i sig selv, som man veed, er af en meget skrøbelig og forglængelig Natur, kan dog let være meget længere end al den Evighed, det skulde være Brev paa. Den samme Erfaringsbog har fremdeles lært mig, at et lille Folk kan aldrig bære sig daarliger ab end at betroe sin Krone og sit Fædrelands Fremtid til en Stormagts Udelmodighed (Hør! Hør!), som selv gjør Fordring paa Lidet eller Meget deraf. Men skal et lille Folk nødes til at betroe sig til en Stormagts Udelmodighed, saa maa det idetmindste være til en, der slet ikke har nogen Fordring eller har noget Forbehold (Hør! Hør!).

Rettelser.

Nr. 42, Sp. 662, Lin. 13 f. n.: Ordet „atter“ udslattes.

Nr. 42, Sp. 663, Lin. 18 f. o.: „Underhandling“ læs „Underhandlingerne“.